

Εξήγηση της ΣΤ΄ ωδής του κανόνος του Ακαθίστου Ύμνου. (+Α. Θεοδώρου, Καθηγ. Παν/μίου)

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

«Την θείαν ταύτην και πάντιμον τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, της Θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τον εξ αυτής τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες».

(Την θεία αυτή και πάντιμη εορτή της Θεομήτορος τελούντες οι θεόφρονες, ελάτε να κροτήσουμε τα χέρια, δοξάζοντες αυτόν που γεννήθηκε απ' αυτήν.)

Οι πιστοί νοιώθουν βαθιά την ανάγκη να γιορτάζουν την Παναγία τους. Με θεόφρονα λογισμό και με χαρά πανηγυρική κροτούν τα χέρια, για να δοξάσουν τον εξ αυτής τεχθέντα Θεό. Μητέρα και Υιός βρίσκονται αδιάσπαστα ενωμένοι στην ευσέβεια και τη λατρεία της Ορθοδοξίας. Όχι βέβαια ότι η Παναγία λατρεύεται όπως και ο άναρχος Θεός. Αυτό θ' αποτελούσε ειδωλολατρεία. Η Παναγία, παρά τη μεγάλη χάρη της, παρά το σημαντικότερο μέρος που διαδραμάτισε στο θεανθρώπινο μυστήριο, δεν παύει να είναι άνθρωπος, πλάσμα Θεού όπως και τα υπόλοιπα ανθρώπινα πλάσματα. Ο Χριστός λατρεύεται κατ' αξίαν ως Θεός, ως ο απειροδύναμος πλάστης και Κύριος του σύμπαντος. Αυτόν προσκυνούν γη και ουρανοί, τα ορατά και τα αόρατα, ολόκληρη η πλάση. Την Παναγία όμως δεν τη λατρεύουμε όπως και τον Υιό της. Την τιμούμε όμως και τη δοξάζουμε, όσο τούτο μπορεί ν' αποδοθεί σε πλάσμα πε-περασμένο και κτιστό. Η δόξα της Παρθένου είναι πάντοτε δόξα κατά μετοχήν. Είναι η ανάκλαση της δόξας του Θεού, το

αντιφέγγισμα του θεανθρώπινου Τόκου της στη θεοχώρητη υπόστασή της. Η Μητέρα δόξασε τον Υιό, ως δούλη ταπεινή και υπηρέτης του θείου θαύματος. Και ο Υιός δοξάζει την Μητέρα, ως την απαστράπτουσα πύλη, από την οποίαν πέρασε για να εισέλθει στον κόσμο και να σώσει τον άνθρωπο. Ω δίδυμο θεοδύναμο, εόρτιας χαράς και πανηγύρεως! Αξίωσε και μας τους μηδαμινούς να βρίσκουμε στην καρδιά μας λόγους υμνητικούς του άφθιτου μεγαλείου σου και να μετάσχουμε, έστω και σε απειροελάχιστο βαθμό, στη μακάρια δόξα σου.
[\(περισσότερα...\)](#)